

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๒๗ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๓๗

เทวดามีจริง

เราชอบหยอกสัตว์เราชอบเล่นกับสัตว์ เล่นกับคนนี่ยุ่งมาก ไม่อยากเล่น แต่ชอบมาให้เล่นด้วยอยู่ตลอด บางคนคว่าได้จิวรก็เอา หยิบจิวรเท่านั้นก็เอา บางทีมาจับขาจับเท้าก็มี มันยังงักกัน เดินไปไหน ๆ ไม่ได้ หมาปิ่นขึ้นคอเราก็ไม่ว่าเราเฉย อยู่ในวัดนี้เราก็เล่นกับหมาเรานี่ เล่นกับมันสนุกดี ไปวัดภูเขานั่นก็เล่นกับหมี หมีตายแล้วทั้งสองตัวเลย ตัวหนึ่งเป็นโรคปอดบวมหมอบอก มันไปเล่นน้ำ ถ้ามันอยู่ติดกับคลองน้ำ มันลงไปเล่นน้ำในคลอง เขาทำรั้วเหล็กไว้ให้ ลงจากถ้ำเล็ก ๆ นั้นมาก็มาเล่นน้ำ เล่น ๆ ไม่ขึ้น เล่นสนุกมาก พอขึ้นไปเลยไม่กินข้าวกินอาหาร เอาอะไรให้กินก็ไม่กิน อยู่ได้ ๒ วันเห็นท่าไม่ดี ท่าน...เลยให้โยมเอามาหาเราที่วัดนี้ เราก็รีบสั่งให้เอาไปให้หมอตตรวจ สัตวแพทย์เขาก็รีบรักษาเลย โอ้ย ไม่ไหวแล้วเขาว่า มันเป็นมากแล้ว อีก ๒ วันก็ตาย เราก็นำไปฝังไว้.....

ตัวหนึ่งถูกเขายิงตาย ตัวนี้ชอบคนมาก ๆ เจอคนไม่ได้ มันทำตัวเป็นภัยต่อมันเองนะ คือธรรมดาหมีใครจะไปคิดอะไร เห็นหมีวิ่งมาเขาก็ว่าจะมากัดเขา บางคนจนได้สู่ขวัญบายศรี กันถูกหมีไล่ หมีไล่หยอก บางคนคิดว่าหมีไล่กัด จนได้สู่ขวัญกัน เห็นใครมันวิ่งไล่ ๆ วิ่งไปเล่นด้วยนะ ที่นี้เขาว่าจะไปกัดเขาอะซีเขายิงเอาตาย เราบอกท่าน...ว่าทำยังไงหมีตัวนี้อายุจะไม่ยี่นนะ คนจะฆ่าแหละ ดูลักษณะมันบอกในตัวของมันเองเป็นภัยต่อตัวเอง เห็นคนที่ไหนไม่ได้วิ่งไล่เลย ๆ ไม่ว่าผู้หญิงผู้ชาย มันชอบเล่นมันวิ่งไปหาเขาเลย ไปในบ้านเขาก็ขึ้นบ้านเขา หิวข้าวก็ขึ้นบ้านคว่าเอากระติบข้าวลงมากินแล้วก็ไป ทิ้งไว้ที่กระติบข้าว ชาวบ้านแถบนั้นเขาไม่สนใจแหละเขารู้เรื่องของมันแล้ว มันขึ้นบ้านไหนขึ้นได้หมดบ้านน้อยนั่น มันหิวข้าวขึ้นไปกิน คว่าเอากระติบข้าวลงมา มันรู้ณะกระติบข้าวอยู่ไหน คว่าเอามาตั้งออกมากิน กินอิ่มแล้วก็ลง ทิ้งกระติบข้าวไว้แล้วก็ไป ต้องการขึ้นบ้านไหนขึ้นเลย มีอะไรค้นหากินหมด

เห็นคนไม่ได้วิ่งไล่เลย จึงได้บอกท่าน....จะทำยังไงนี้ หมีตัวนี้จะไม่ยี่นนะ กิริยามันบอกเป็นภัยต่อมันเองนะ คนแถวนี้ไม่เป็นไร คนอื่นนะซี วิ่งไปหาเขาเขานึกว่าจะไปกัดเขา เขายิงตายนะ แล้วถูกอย่างนั้นจริง ๆ เขายิงตายจริง ๆ พอตัวนั้นตายได้ไม่นานตัวนี้ก็ป่วยอีก เอามาให้ทางวัดนี้รักษา รักษาไม่ไหว ก็สัตวแพทย์เขารักษาจะให้ว่าไงมันสุดวิสัยก็เลยตาย ฝังไว้ที่นั่นละ ดูเหมือนจะเป็นเดือนกันยายนี

ตั้งแต่หมี ๒ ตัวตายเราเลยไม่ไปวัดนั้นหลายเดือนแล้ว ๖-๗ เดือนแล้วมั้ง ตั้งแต่หมีตัวนั้นตายไม่ได้ไปอีกเลย แต่ก่อนไปเรื่อยไปหยอกหมีเล่นกับหมี มันนำเล่นนะ ไปส่งไทยทานด้วย เพราะวัดอยู่ในภูเขาขาดแคลนอาหาร อยู่ในวัดนี้ก็เล่นกับหมาละ พวกหมาเนี่ยขี้แย ๆ มันตีนะหมา ๑๐ กว่าตัวนี้ไม่รังแกกันนะ ตัวเล็กตัวใหญ่ไม่รังแกกัน เพราะไม่เรียวซี่ พอฟังเสียงแสบขึ้นไม่กี่ทีเอา ไม่อะไรกันละ ตัวใหญ่ตัวเล็กอยู่ด้วยกัน ข้าวก็ไม่มีการแย่งกันกิน ตัวไหนมากินแล้วก็ไป ๆ ขี้แย ๆ ไม่สนใจแย่งกันนะ กินด้วยกันนั่นแหละ มีเท่าไรรุมกินด้วยกัน พระดูแลให้อาหารตอนเช้าตอนเย็น เลี้ยงไว้..สงสาร ไม่รู้ภาษาอะไร นี่ละครกรรมของสัตว์แล้วแต่จะไปเกิดเป็นอะไรเกิดได้ทั้งนั้น เกิดเป็นสัตว์เป็นอะไร ๆ ทุกชนิดเป็นไปได้หมด อำนาจแห่งกรรมนี้ใส่ไปได้หมด หญิงเป็นชาย ชายเป็นหญิงได้ทั้งนั้น เปลี่ยนภพเปลี่ยนชาติ เปลี่ยนรูปร่างเปลี่ยนเพศเปลี่ยนวัยเปลี่ยนอะไรเปลี่ยนไปได้หมด

เปลี่ยนวัยเปลี่ยนยังงี้ อย่างเทวดาเป็นอุบัติเทพ ปุ๊บเดียวขึ้นแล้วเป็นเทวดาโดยสมบูรณ์แล้ว เรียกเปลี่ยนวัย ธรรมดาต้องเป็นเด็กแล้วเป็นผู้ใหญ่ไปเรื่อย ๆ นี่ไม่ละ ปุ๊บเดียวเป็นเลยอุบัติเทพ สมมุติเทพก็คือเทวดาโดยสมมุติที่สมมุติให้เป็นผู้ใหญ่ผู้โต ให้เป็นพ่อบ้าน พ่อเมืองมิ่งบ้านมิ่งเมือง เช่น พระเจ้าแผ่นดินเป็นต้น เรียกว่าสมมุติเทพ เทวดาอุบัติเทพคืออุบัติขึ้นแล้วใหญ่โตทันที เรียกอุบัติเทพ วิสุทธิเทพได้แก่พระอรหันต์ผู้สิ้นกิเลสแล้ว เป็นเทพที่บริสุทธิ์ อันนี้ยอดท่านบอกไว้ บรรดาเทพทั้งหลายวิสุทธิเทพ.....ยอด

พวกเรามันเห็นศาสนาเป็นตะกั่วไปหมดแล้วเดี๋ยวนี้ เราถึงได้เตือน ๆ มันจะตายฉิบหายกันหมด เห็นศาสนาเป็นตะกั่วแล้วเสร็จหมดนะ เห็นซี้เป็นทองคำทั้งแท่ง เห็นศาสนาเป็นตะกั่วแล้ว เห็นซี้เป็นทองคำ เวลานี้กำลังเป็น นี่ละเห็นใหม่อำนาจของกิเลสไม่ให้อำนาจมัน หลอกยังงี้เป็นไปได้หมด ของดีเสกสรรเป็นของชั่ว ของชั่วเสกสรรเป็นของดี พลิกแพลงเปลี่ยนแปลงไปได้หมดกิเลส ร้อยพันพันคมตามไม่ทัน มีธรรมเท่านั้นตามทัน นอกนั้นตามไม่ทัน ในโลกอันนี้ไม่มีอะไรตามทันเพราะมันเป็นเจ้าอำนาจหมด โลกทั้งสามโลกอันนี้เป็นเจ้าอำนาจครอบไว้หมด ไม่มีใครจะเหนืออำนาจมันได้ ความรู้ความฉลาดแหลมคมทุกสิ่งทุกอย่างอยู่กับมันหมด มีธรรมเท่านั้นเหนือ จึงว่าโลกุตรธรรมเหนือโลก ส่องลงมาได้หมดทะลุปรุโปร่งหมดเลย

เดี๋ยวนี้โลกเรากำลังเห็นทองคำเป็นขมื่นไปแล้ว ทองคำสีเหลืองเหมือนขมื่น ถือเป็นขมื่นไปเลยไม่ได้ถือเป็นทองคำ เหลือง ๆ ขึ้นนั้นถือเป็นทองคำเป็นบ้ำดินติดกัน ทะเยอทะยานเสียจน....กิเลสมันไม่ให้อยู่เฉย ๆ นะ ดูหัวใจนั้นนะรู้หมด อยู่ตรงนั้น คือมันไม่ให้สัตว์โลกอยู่สบาย ๆ ต้องให้ติดให้ดินให้ฟัดให้เกาอยู่อย่างนั้น เกาโน้นเกานี้อยู่เฉย ๆ ไม่ได้ มันเป็นบ้ำถ้าอยู่เฉย ๆ ถ้าเป็นบ้ำแบบดินละได้ บ้ำแบบอยู่เฉย ๆ ไม่ได้ บ้ำ ๒ ประเภท

ดูชิมนุษย์เราจะอยู่เฉย ๆ อยู่ไม่ได้นะ มีอยู่เฉยได้แต่ผู้นั่งสมาธิภาวนา นั่งอยู่เหมือนหัว
ตอ นิ่งเสียบเลย นั้นเห็นไหมกิเลสเข้าไปยุ่งไม่ได้ นั่งภาวนารักษาจิต จิตสงบเข้าแล้วกิเลสก็สงบ
อยู่ภายในไม่ติดไม่ตื้น พอออกจากนั้นแล้วก็ติดก็ตื้น อยากรู้อยากเห็นอยากเป็นทุกอย่าง อย่าง
นั้นอย่างนี้ยุ่งไปหมด วุ่นวุ่นวายไม่มีอะไรเกินกิเลสกวนมนุษย์กวนสัตว์โลก เราไม่เห็นนั้นซึ่งจะ
ทำยังไง ให้พากันปรับปรุงตัวเองนะทุกคน ๆ ถ้าไม่อย่างนั้นจะฉิบหายจริง ๆ นะ นี่พูดด้วย
ความเข้าใจไม่ได้พูดเล่นนะ ไม่ได้มาหลอกหลอนโลก คำพระพุทธเจ้าเป็นคำที่แน่ใจจะว่าไง

การอยู่การกินการใช้การสอยทุกอย่างขอให้มีความระมัดระวัง ให้มีประมาณในตัวเอง
กินก็ให้รู้จักประมาณ อย่าฟุ้งเพื่อเห่อคะนองด้วยการกิน การใช้เหมือนกันอย่าฟุ้งเพื่อเห่อ
คะนองจนเกินไป มันทำความทุกข์ให้เจ้าของทั้งนั้นแหละสิ่งเหล่านี้ เมื่อต้องการอะไรต้องวิ่ง
เต้นต้องติดต้องตื้นนั้นละความทุกข์ อะไรไม่จำเป็นไม่ติดกับมันก็ไม่ทุกข์ ไม่ติดไม่ตื้นก็ไม่เป็น
ทุกข์ ถ้าติดตื้นเท่าไรยิ่งเป็นทุกข์มาก

คนหนึ่งเนื้อที่บ้านที่อยู่อยากได้อย่างน้อยขอให้ได้สัก ๑๐ ไร่ ที่อยู่ของบ้าน ๆ หนึ่ง ให้
มันกว้าง คือทุกอย่างกิเลสมันต้องกว้าง ไม่มีคำว่าพอ มีแต่กว้างเรื่อย เพราะฉะนั้นทุกข์จึงตาม
เรื่อย ๆ กว้างมากกว้างน้อยทุกข์มีมากมีน้อยไปตาม ๆ กัน ความรู้จักประมาณ ความพอดีทั้ง
เขาทั้งเราโลกนี้ก็ไม่ร้อน อันนี้คนหนึ่งไม่ติดคนหนึ่งติด คนหนึ่งอยู่เฉย ๆ คนหนึ่งมาขุมมาแห่
ตกลงมันก็เป็นตมเป็นโคลนไปด้วยกันหมดเลยโลกอันนี้ เพราะคนชั่วก็ยังมีมากคนดีมีน้อย
กำลังต้านทานไม่พอ

เมื่อวานนี้เดินเข้าไปข้างในครัวตอนบ่าย ๔ โมง พูดไปสัมผัสเรื่องราวเทวบุตรเทวดา เลย
พูดให้ฟัง พระผู้ท่านเชี่ยวชาญท่านชำนาญในสมัยปัจจุบันนี้เองยังมีอยู่แต่เหมือนท่านไม่รู้
พระท่านรู้เหมือนไม่รู้ ไม่เหมือนฆราวาสไม่เหมือนคนทั้งหลาย พระท่านรู้ก็เหมือนไม่รู้ เห็น
เหมือนไม่เห็น ธรรมตำราธรรมดา อันใดจะเป็นประโยชน์แก่ใครก็หยิบออกมา ๆ พูด เมื่อวานนี้
พูดเกี่ยวกับเรื่องเทวดาว่า พระท่านอดข้าวภาวนา อดไปหลายวันเทวดากลับท่านหิวแล้วท่าน
ตาย เทวดาองค์นั้นเคยเป็นแม่ของพระองค์นั้น นั่นท่านรู้ขนาดนั้นนะ มาขออุปถัมภ์อุปฐาก
มองเห็นกันเดินไปเดินมาเห็นอยู่ อากัปกิริยาแสดงอะไรเห็นอยู่เหมือนคน เห็นอยู่ชัด ๆ ใน
เวลาเสียบ ๆ นั้น

ทางพระก็ตกใจซี ตาลิมอยู่ก็เห็นอยู่ หลับตาก็เห็นลิมตาก็เห็น เห็นอยู่อย่างนั้นชัด ๆ
เหมือนคนธรรมดา โอ้ย อย่างนี้ไม่ได้นะเดี่ยวเขาโจมตีพระແหลกนะ โจมตียังไง ก็มองเห็นกัน
อยู่นี้ผู้หญิงกับพระอยู่ด้วยกันได้ยังไง เทวดาเป็นผู้หญิง มีเทวอัครธรรมหลักวินัย โอ้ย ก็ทำ
ให้เห็นแต่ท่านเท่านั้นแหละคนอื่นมีก็หมิ่นก็แสนคนก็ไม่เห็น ให้เห็นเฉพาะท่านเท่านั้น นอก
นั้นไม่ให้เห็น เอาอาหารทิพย์มาให้ดื่ม พูดกันด้วยภาษาใจไม่ได้พูดกันอย่างภาษาเรานะ เอา

อาหารทิพย์มาให้กิน พระท่านบอกว่ากินไม่ได้ เวลานี้ไม่กินข้าว อดอาหารภาวนา บางทีก็นำอาหารทิพย์มาหากลางคืน นี่เวลานี้กลางคืนไม่กินก็อ้างไปเสีย แล้วเวลากลางวันก็ว่าเวลานี้ออดอาหารก็พลิกไปเสีย เทวดากลับทุกซั๊กกลับปากกลับเป็นกลั้วตาย ถ้าอย่างนั้นแม่จะเอาข้าวมาเอาข้าวทิพย์แหละมาตามาตามร่างกายให้ชิมเข้าไป ให้ข้าวชิมเข้าไป ไม่เอาถ้ากลัวตายไม่ต้องอด พระท่านก็แก้ของท่านไปอย่างนั้น

กลางวีกกลางวันก็มารออยู่ที่สูง ๆ บนถ้ำ รักษาความปลอดภัยให้ลูก ลูกอยู่คนเดียว มารักษาความปลอดภัยให้ ไมให้อะไรมาที่นี่ ถ้าเทวดาว่าไม่ให้มา สัตว์เสือข้างก็มาไม่ได้ ไม่ว่าข้างว่าเสือว่าอะไรเทวดาไม่ให้เข้ามาในบริเวณนี้ พวกสัตว์พวกเปรต พวกผีอะไรไม่ให้เข้ามา เทวดารักษาอยู่ นี้อย่างนี้ก็มีฟังเอา แต่พวกเทวดานี้ร่างกายเหมือนสำลีนะ....เบา เบาเหมือนสำลี ลงมาเหมือนสำลีปลิวลงมา ขึ้นก็เหมือนสำลี เดินแบบธรรมดาเรานี้ก็ทำได้ ได้ทุกแบบ แบบสำลีมาก็มี แล้วแต่อาการแบบไหนที่ควรจะใช้ยังไง ๆ อิริยาบถใดควรจะใช้ยังไงใช้ได้ทั้งนั้น

ที่แปลกประหลาดมากก็เวลาคนตาย พระไปอยู่ในถ้ำไกล ๆ จากบ้าน บ้านในป่าในเขาไม่ค่อยมีพระละชิ ในป่าในเขาไม่ค่อยมีพระ ครั้นเวลาคนตายก็มานิมนต์พระท่านไปกุสลาให้ใครตายก็ตามในเขาต้องมานิมนต์ท่านไป กุสลา ธมฺมา ที่นี้พอคนตายทางพระนี่รู้แล้วนี่ โห แล้วกันพรุ่งนี้ต้องไปอีกแล้ว ไม่ได้กินข้าวนะเป็นเวลาพระท่านอดอาหารภาวนา ก็ต้องเดินทางไปกุสลาให้เขาในหมู่บ้านนู่น เอาอีกแล้วคนตายแล้วตายในบ้านโน้น รู้แล้วทางนี้คนตายในบ้านอีกแล้ว บางทีก็รู้ขึ้นภายในตัวเอง บางทีเทวดามาบอกว่าคนตายแล้วนะอย่างนั้นก็มี มีได้หลายทาง มาจากเทวดาก็มี ออกจากความรู้เจ้าของก็มี บอกอะไรก็จริงทั้งนั้น พอประมาณสัก ๑๐ โมงเช้าเขขึ้นภูเขามาแล้ว มาอะไรละ คอยฟังคำตอบ มานิมนต์ไปโปรดสัตว์ แน่ร้อยเปอร์เซ็นต์ไม่มีผิดไม่มีเคลื่อนเลย พอตื่นนอนขึ้นมาเอาแล้ววันนี้เตรียมกุสลาแล้ววันนี้ พอ ๙ โมงเช้าหรือ ๑๐ โมงเช้าคนโผล่ขึ้นไปแล้ว อะไรละโยม โอ๊ย นิมนต์ไปโปรดสัตว์

พวกเรามันพวกตาบอดไม่เห็น ท่านผู้ดาตีท่านเห็นธรรมดาเหมือนเราตาดีเห็นอะไรนี่ ท่านผู้ดาตีภายใน นี่ละสิ่งเหล่านี้พระพุทธรเจ้ากล่าวไว้ทั้งหมดผิดที่ตรงไหน นี่ละเครื่องมือของศาสนา กิ่งก้านของศาสนามีอยู่หมดเลย ตั้งแต่อริยสังข์เป็นต้นเป็นแกน ขยายกิ่งก้านสาขาออกไปหาพวกเปรต พวกนรก สวรรค์ พรหมโลก นิพพาน พวกเปรตพวกผีพวกอะไร ๆ นี่เป็นกิ่งก้านของอริยสังข์ในวงศาสนา ต้นศาสนาคืออริยสังข์ กิ่งก้านสาขาแตกออกไป ออกไปจากอันนี้หมด ถ้ากิ่งก้านสาขาเหล่านั้นไม่จริง อริยสังข์อันเป็นแกนของศาสนาก็ไม่จริง กิ่งนั้นไม่จริงต้นไม้นี้ก็ไม่จริง เพราะกิ่งไม้ นั้นเป็นกิ่งก้านของต้นไม้นี้และจะมาหาต้นไม้นี้ ออกมาจากต้นไม้นี้ กิ่งนั้นเป็นกิ่งของต้นไม้นี้ ถ้าปฏิเสธกิ่งก็ต้องปฏิเสธต้นด้วย ถ้าปฏิเสธต้นไม่ได้ก็ปฏิเสธกิ่งไม่ได้

นี่ก็เหมือนกันสิ่งเหล่านี้เป็นเครื่องมือเป็นกิ่งของศาสนาทั้งนั้นที่ท่านแสดงไว้ พวกเปรตพวก

ผีพวกนรกอเวจีที่ออกไปจากนี้กระจายมองไปเห็นหมด เหมือนอย่างอริยสัจนี้เป็นต้นเป็นแกน แล้วก็ยืนตัวอยู่ที่นี้ มองไปรอบด้านรอบสาขาก็เห็นหมด ท่านนำธรรมมาสอนอย่างนั้นสอนโลก พระพุทธเจ้าเป็นศาสดาเล่น ๆ เมื่อไร จึงว่าไม่ใช่ของเล่นไม่ใช่ขมื่น เห็นทองคำทั้งแท่งเป็นขมื่นไปได้หรือ

สอนโลกก็ล้วนแล้วแต่สิ่งที่โลกไม่เห็น พระองค์ทรงรู้อะไรเห็นนำมาสอนโลกทั้งนั้น เพราะมันโง่จึงได้มาสอนพูดง่าย ๆ ว่าฉันไม่เห็นจึงได้มาบอกให้เห็นให้รู้ให้ละให้บำเพ็ญ สิ่งใดที่เป็นภัยไม่เห็นก็บอก อย่าทำอย่างนั้นมันจะไปตรงนั้น อย่าทำอันนี้มันจะไปตรงนี้ ให้ทำอย่างนั้นจะไปตรงนั้น ท่านสอนไว้หมด สอนไว้ตรงไหนจริงร้อยเปอร์เซ็นต์ ๆ เพราะฉะนั้นให้ฟังให้ ตีนะคำสอนของพระพุทธเจ้า ไม่มีเคลื่อนคลาดนะ อย่าเข้าใจว่าพระพุทธเจ้าตายแล้วสิ่งทั้งหลายจะลบล้างไปนะ ไฟอยู่ในเตามันก็ร้อน เรานั่งเฝ้าเตาไฟอยู่มันก็ร้อน เราออกมาจากเตาไฟแล้วไฟก็ร้อนอยู่นั้น ไฟเป็นไฟไม่สำคัญที่คนจะเข้าคนจะออกจากเตาไฟ ไฟเป็นไฟอยู่ยังนี้ นรกเป็นนรก สวรรค์เป็นสวรรค์ พรหมโลก นิพพาน เป็นพรหมโลก นิพพานอยู่อย่างนั้นตลอดแล้วมีตลอดไปธรรมชาตินี้เป็นหลักธรรมชาติ เป็นขึ้นจากกรรมของสัตว์ผู้เกี่ยวข้องเอง

ถ้าใครหูหนวกตาบอดพวกปทปรมะ หูหนวกตาบอดมีดตัดแปดทิศแปดด้านแล้วก็ไม่ยอมฟังเสียงพระพุทธเจ้า ย่อมฟังแต่เสียงกิเลสอย่างเดียว จริงจังกับกิเลสอย่างเดียว ตายแล้วก็ลงนรกจริง ๆ จริงเหมือนกันนั่นแหละ นรกก็นรกจริงเผาเอาเหล็กไม่มีเนื้อหนังติดตัวแต่ไม่ตาย สัตว์นรกนี้เป็นสัตว์ที่เสวยกรรม ไม่ให้ตายนะ เปื่อยไปหมดยังเหลือแต่กระดูกก็ไม่ตาย ดิ้นอยู่นั่นแหละ จนกระทั่งหมดกรรมเมื่อไรถึงจะเปลี่ยนภพเปลี่ยนชาติขึ้นมา ถ้าไม่หมดตราบใดก็ยังอยู่ตราบนั่น กรรมมหันตทุกข์ กรรมที่หนักมากเป็นประเภทหนึ่ง กรรมที่อ่อนลงมาเป็นประเภทหนึ่งเป็นชั้น ๆ ตอน ๆ เป็นหลักธรรมชาติที่เป็นของเขาเองใครไปแตะไม่ได้นะ

วันนี้ก็พูดเท่านั้นแหละ